

ชีวิต ที่ไม่ น่า จริง

เขียน a lun阿伦
วาด ผมชื่อนัว

เรื่อง ชีวิตใหม่ไม่ง่ายจริงๆ

เขียน a lun 阿伦

ภาพปก ผมชื่อนัว

จัดอาร์ทชื่อเรื่อง Under the rose

จัดจำหน่ายโดย อรุณ บุตรษา

bammamiss@gmail.com

เฟสบุ๊คเพจ : A lun 阿伦/ ดารากร ช่างเฟอร์

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ 2537 ห้ามทำซ้ำ ดัดแปลง
หรือลอกเลียนแบบใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างเด็ดขาด

คุยกับนักเขียน

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน ผลงานเรื่องนี้เป็นนิยายชายหญิง
เรื่องแรกของผู้เขียน หากไม่ถูกจริตอย่างไร ก็กราบขออภัยไว้ ณ ที่นี้
ด้วยนะคะ

นิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนต้องการเขียนให้แตกต่างจากนิยาย
เรื่องอื่นๆ ที่คนเข้ามาอยู่ในร่างใหม่จำเรื่องราวของเจ้าของร่างเดิม
ไม่ได้เลยสักอย่าง เพื่อให้ให้นักอ่านได้ลึ้นไปกับตัวละครว่าจะเจอ
อะไรบ้าง ซึ่งก็หวังว่านักอ่านจะชื่นชอบกันนะคะ

จากใจผู้เขียน

a lun 阿伦

1

บนดาดฟ้าที่สว่างเจิดจ้าของตึกสูงแห่งหนึ่ง

“คุณณณณ ใจเย็นๆ ก่อน อย่าเพิ่งคิดสั้น ปัญหาทุกอย่างมีทางออกเสมอ นะคะ ขอแค่เราใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด” หญิงสาวที่เห็นสาวน้อยหน้าตาน่ารักคนหนึ่งยืนอยู่ริมตึกที่ไม่มีผนังกันกันพลัดตก ร้องห้ามเสียงหลง เพราะคิดว่าอีกฝ่ายกำลังจะกระโดดตึกฆ่าตัวตาย

“ด้านล่างมีคนทะเลาะกันคะ มาดูสิคะ” สาวน้อยหันมากวักมือเรียกคนห้ามให้มาดูเหตุการณ์ด้วยกันด้วยดวงตาใสแสบไม่มีวีแววหวาดกลัวว่าจะตกลงไปเลยสักนิด

“อ้อ อย่างนี้เองตกใจหมด” คนห้ามเอ่ยอย่างโล่งใจเพราะไม่ใช่อย่างที่คิด ก่อนจะเดินเข้าไปดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นบ้าง

ทว่าเพิ่งจะยืดอกออกไปมองเหตุการณ์ด้านล่างอย่างกล้าๆ กลัวๆ สาวน้อยน่ารักที่ยืนอยู่ข้างกันก็พลักระลอกจากตึกทันที

“อะ ฮ้า...”

เมื่อฝันว่าถูกผลักลงจากตึกสูง หญิงสาวก็สะดุ้งขึ้นนั่งด้วย

ความตกใจ และฉับพลันที่ลุกขึ้นนั่ง อาการเจ็บแปลบรุนแรงที่หน้าอกด้านซ้ายก็เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน

“โอ๊ย ! เจ็บฉิบหาย” คนลุกขึ้นนั่งสลับ พร้อมยกมือขึ้นมากุมบริเวณที่เจ็บเอาไว้ด้วยความเจ็บปวด จนเหงื่อผุดซึมขึ้นมาเต็มใบหน้าและแผ่นหลัง

ขณะเดียวกัน หญิงชายวัยกลางคนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง เมื่อเห็นคนเจ็บลุกขึ้นนั่งอย่างกะทันหัน ก็รีบเข้ามาถามไถ่อาการด้วยความเป็นห่วงทันที หลังจากที่ยกฝ่ายสลับสไลไม่ได้สติมาหลายวัน

“怎么样？” (เป็นอย่างไรบ้าง)

“你醒了” (ลุกฟื้นแล้ว)

สองคนสองคำ เป็นเหตุให้คนที่กำลังนั่งกุมหน้าอกอยู่บนเตียงได้แต่เงยหน้าขึ้นมองด้วยความมึนงงทั้งสงสัย เนื่องจากไม่รู้จักสองคนนี้

ส่วนหญิงชายทั้งสอง เมื่อได้เห็นสีหน้าเลอหลางงงจากคนเจ็บ ก็ทำให้ฝ่ายหญิงที่เพิ่งจะมีสีหน้าดีใจขึ้นมา ได้กลับไปวิตกกังวลอีกครั้ง จึงรีบกดปุ่มเรียกหมอไม่รอช้า

รออยู่ครู่หนึ่ง หมอชายสูงวัยก็เข้ามาตรวจดูคนเจ็บที่ยังนั่งทำหน้าเลอหลาอยู่บนเตียงดังคนทำอะไรไม่ถูกอยู่ และหลังจากตรวจเสร็จก็หันไปอธิบายกับญาติ....เป็นภาษาจีน

“ตอนนี้บาดแผลตรงหน้าอกยังคงบวมแดงอยู่มาก ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้แผลฉีกขาดและมีอาการแทรกซ้อนเกิดขึ้นมา อย่า

ให้คนเจ็บเคลื่อนไหวมากนะครับ ส่วนอาการอื่นๆ คงต้องรอดูอีกสักพักครับ” คุณหมอสู่งวัยชายกล่าวด้วยท่าทีสบายๆ เพื่อให้หญิงวัยกลางคนได้คลายใจ หลังจากเห็นสีหน้าวิตกกังวลจากอีกฝ่าย

“ขอบคุณครับคุณหมอ” ชายวัยกลางคนกล่าว แล้วส่งคุณหมออออกจากห้อง

ส่วนหญิงวัยกลางคน เมื่อคุณหมอพูดจบก็หันกลับมาจับจ้องคนที่นั่งอยู่บนเตียงตาไม่กะพริบอีกหน เพราะความวิตกกังวลไม่คลาย เนื่องจากสีหน้าของอีกฝ่ายนั้น ทำเหมือนไม่รู้จักระเลยสักนิด จึงยืนมือออกไปลูบหัวคนเจ็บด้วยความรักใคร่ ห่วงใยมากมาย

ด้านคนถูกลูบหัวที่นั่งอยู่บนเตียง เมื่อเห็นมือพอมบางขึ้นมา ก็อดขมวดคิ้วมองคนยืนมือมาลูบหัวตัวเองด้วยความมึนงงมากกว่าเดิมไม่ได้

จะไม่ให้มึนงงได้ยังไง เนื่องจากเธอไม่รู้จักรักใครสักคน อยู่ๆ ตื่นขึ้นมาก็เจอกับใครก็ไม่รู้แถมยังไม่พูด ภาษาไทย อีกต่างหาก อีกทั้งเมื่อมองสำรวจไปรอบๆ ห้อง ก็เห็นแต่ภาษาจีนติดอยู่เต็มไปหมด

ฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

คนมึนงงคิดอย่างไม่เข้าใจ พลังเค้นสมองครุ่นคิดไปด้วย

นานพักหนึ่ง คนครุ่นคิดถึงนึกขึ้นได้

อ่า...ใช่แล้ว ฉันมาเรียนที่นี่ได้สามปีแล้ว เหลืออีกแค่ปีเดียวก็จะเรียนจบแล้ว อืม ไม่แปลกที่จะไม่มีใครพูดภาษาไทย

คนนึกขึ้นได้เอ่ยกับตัวเองในใจ พลังพยักหน้าไปด้วย อย่าง

รู้แล้วว่าทำไมรอบด้านถึงมีแต่ภาษาจีนเต็มไปหมดอย่างนี้

แต่ว่าสองคนนี่คือใคร ทำไมถึงนึกไม่ออก ในความทรงจำเหมือนจะไม่มีรู้จักเลยด้วยซ้ำ...อืม คงต้องถามแล้วละ

คนเอยกับตัวเองคิดในใจอย่างมึนงง เพราะนึกยังงี้ก็นึกไม่ออกว่า สองคนนี้เป็นใคร จึงถามออกมาด้วยความสงสัย “您是誰？” (พวกคุณเป็นใครคะ?)

“...”

“...”

“พวกเราที่เป็นครอบครัวของหนูเง๊าะ นี่คือพ่อของหนู ส่วนฉันก็แม่ของหนูเง๊าะ” ฝ่ายหญิงตอบกลับด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ทั้งดึงตัวอีกฝ่ายเข้าไปกอดด้วยความรักใคร่และห่วงใยไม่หาย กลัวว่าจะสูญเสียลูกสาวไปไม่มีวันกลับ

“ลูกของพวกคุณ?” คนถามขมวดคิ้วทวนคำด้วยความงุนงงหนัก ว่าตัวเองไปเป็นลูกของอีกฝ่ายตั้งแต่เมื่อไหร่ จึงผละออกจากอกหญิงวัยกลางคน แล้วเอ่ย “ไม่ใช่ค่ะ..เข้าใจผิดแล้ว หนูไม่ใช่ลูก...”

ลูกของคุณยังไม่ได้ออกจากปาก หญิงสาวก็ถูกหญิงวัยกลางคนขัดขึ้นเสียก่อน

“คุณคะ เรียกหมอเถอะค่ะ ฉันไม่สบายใจเลยจริงๆ” ผู้เป็นภรรยาหันไปพูดกับคนข้างตัวด้วยความเคร่งเครียด วิตกกังวลมากขึ้นกว่าเดิม พูดจบ ก็หันมาทางลูกสาวด้วยอีกที “อี๋หราน หนูอย่า

เพ็งพูดเลยนะจ๊ะ นอนพักผ่อนก่อนดีกว่านะ ลูกถูกทำร้ายบาดเจ็บ
มา อย่าเพ็งพูดเยอะเลยนะ”

พลางดันตัวคนเป็นลูกให้นอนราบลงไปบนเตียงอย่างไม่มียอม
ให้ปฏิเสธหรือพูดสิ่งใดอีก

นอนรอมออยู่สักพัก คุณหมอสูงวัยคนเดิมก็กลับเข้ามา
ตรวจดูอาการคนเจ็บอย่างละเอียดอีกที ก่อนที่จะหันไปแจ้งญาติอีก
ครั้ง

“สมองไม่มีการกระทบหรือบาดเจ็บใดให้เห็นนะครับ
น่าจะเกิดจากอาการตกใจจนช็อก เลยทำให้ล้มไปชั่วคราวนะครับ
ผ่านไปสักระยะก็จะดีขึ้น” คนหมอสูงวัยคนเดิมวิเคราะห์ เนื่องจาก
ผู้บาดเจ็บเพ็งประสบเหตุร้ายแรงมานั่นเอง

“จริงหรอคะ” ฝ่ายหญิงถามอย่างไม่วางใจ ใบหน้ายับยู่

“ครับ” คุณหมอยืนยันเสียงหนักให้คนถามได้วางใจ

“ค่ะ ขอขอบคุณคุณหมอมามากนะคะ” หญิงวัยกลางคนตอบ
กลับด้วยสีหน้ายับยู่ตามเดิม เพราะแม้จะได้รับคำยืนยัน แต่เธอก็
ยังไม่วางใจอยู่ดี เนื่องจากสายตาของลูกสาวในตอนนี้นี้ยังคงมองเธอ
ด้วยสายตาจุ่นงเหมือนคนไม่รู้จักกันเช่นเดิม จึงอดที่จะวิตกอยู่
อย่างนี้ไม่ได้

ส่วนคนเป็นสามี เมื่อเห็นว่าภรรยา ยังคงมีสีหน้าวิตกกังวล
อยู่ จึงยกแขนขึ้นโอบไหล่ปลอบใจคนรักเอาไว้อย่างรักใคร่ห่วงใย
พร้อมเอ่ย “อิหรานเพ็งจะฟื้นขึ้นมาจึงอาจจะยังมีการมีงอยู่ก็

เป็นไปได้ ให้เขาพักผ่อนเยอะๆ เดี่ยวก็ดีขึ้นเองแหละ”

“ค่ะ” คนเป็นภรรยาตอบรับคำปลอบใจเสียงแผ่ว แหวดตา
เศร้าสร้อยเป็นอย่างมาก เพราะไม่อาจวางใจได้เลยจริงๆ

ฝ่ายคนเจ็บกลับเอาแต่นอนขมวดคิ้วครุ่นคิดด้วยความสงสัย
ว่าตัวเองมาเป็นลูกของทั้งสองคนนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ด้วยจำได้ดีว่า
ตัวเองชื่ออะไร

เธอชื่อซันนี่ อายุย่างยี่สิบสองปี เป็นนักศึกษาจากประเทศ
ไทย มาเรียนต่อที่นี่ เพื่อมาตามรอยซีรีส์ที่เธอหลงใหล แล้วเธอจะ
มาเป็นลูกของอีกฝ่ายได้ยังไงกัน

หญิงสาวครุ่นคิดกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะหลับตาลง
เค้นสมองนึกถึงเรื่องราวก่อนหน้านี้

จำได้ว่า.....ตอนนั้นเรากำลังเดินเล่นเรื่อยเปื่อยไปตามถนน
บนภูเขาหลังวัดอยู่ จู่ๆ เราก็ถูกกลุ่มคนหน้าตาดุคันท้าหกคน กรูเข้า
มารุมล้อมไว้ แล้วเราที่อยู่ตรงกลางจะหลบไปไหนก็ได้ไม่ได้แต่ถอย
หลังเข้าไปในพงหญ้าข้างทางที่เป็นทางลาดชันเท่านั้น

และขณะที่กำลังถอยหลังด้วยความหวาดกลัวอยู่นั้น จู่ๆ ก็มี
ชายรูปร่างสูงใหญ่มาจากไหนไม่รู้สองคน วิ่งเข้ามากระโดดถีบ
อันทพาลกลุ่มนี้เสียหลักล้มลงไปบางส่วน แล้วก็เกิดการตะลุมบอน
กันขึ้น เห็นอย่างนี้เราจึงรีบหันหาทางเพื่อจะวิ่งหนีออกไปจากตรงนี้

แต่ขณะที่กำลังหันหาทางเพื่อวิ่งหนีเอาตัวรอดอยู่นั้น
สายตาก็ดันเหลือบไปเห็นสาวน้อยหน้าตาน่ารักเหมือนคนในฝัน

กำลังยืนตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวอยู่ไม่ไกล

เห็นอย่างนี้เธอก็เข้าใจแล้วว่า ทั้งสองคนนั้นคงจะมาเพื่อปกป้องสาวน้อยคนนี้อย่างแน่นอน จึงอดหันกลับไปมองกลุ่มคนที่กำลังตะลุมบอนกันอยู่ไม่ได้ แล้วก็เห็นว่าชายตัวสูงใหญ่ทั้งสองกำลังต่อสู้อย่างสุดกำลังอยู่

แน่นอนว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ไม่นานก็มีคนที่หลุดจากการตะลุมบอนมาคนหนึ่ง วิ่งตรงเข้ามาอุดกระชากสาวน้อยน่ารักคนนั้นทันที เห็นดังนี้เธอจึงกระโดดเข้าไปช่วยสาวน้อยตรงหน้าไม่รอช้า ด้วยถูกสอนมาว่าเห็นคนเดือดร้อนต้องช่วยเหลือ

พูดถึงต่อยติธรรมดาก็พอได้ แต่เน...นักเลงมืออาชีพเล่นนะ เมื่อรู้ว่าสู้ไม่ได้ ก็ต้องหนี แต่ใครจะทันได้คิดล่ะ ว่านักเลงเหล่านี้มีอาวุธกันหรือเปล่า วิ่งหนีได้ไม่ทันไร ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น...ต่อมา...ต่อมา ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว ว่ากระสุนนัดนั้นยิงโดนใคร

โอ๊ยๆ ๆ ๆ ปวดหัว คราวเคราะห์จริงๆ เลย ลองถามลูกกับป้าสองคนนี้ดีไหมนะ

คนหลักตานั้นก็ถึงเรื่องราวเอยกับตัวเองในใจ ทั้งลืมหูลืมตาขึ้นมองสองคนที่นั่งอยู่ข้างเตียง แล้วก็เห็นว่าทั้งคู่ นั่งทำหน้าเคร่งขรึมกันอยู่ด้วยท่าทางไม่สบายใจ จึงถอนหายใจออกมา

เฮ้อ...แล้วจะถามยังไงดีละ นั่งหน้าเศร้ากันอยู่แบบนั้น ดินะเรียนที่นี้มาตั้งสี่ปีแล้ว ไม่นั่งกลุ่มใจตายเลย เพราะคุยกับใครไม่รู้เรื่อง

ชั้นนี้หลับตาพิมพ์คำกับตัวเองในใจอีกครั้ง พิมพ์จบก็ปล้น
นึกขึ้นได้

อะ เมื่อกี้... เราเจ็บตรงนี้

คนนึกขึ้นได้เอยกับตัวเองในใจ พलयกมือขึ้นกุมบริเวณที่
เจ็บ ทั้งเอย “ฉันทูกยิง!”

2

เมื่อรู้ตัวแล้วว่าโดนยิง ความรู้สึกเจ็บก็ถาโถมเข้ามาหนัก
หน่วง จนเหงื่อผุดซึมขึ้นมาท่วมตัวอีกครั้ง

ด้านทั้งสองคนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง เมื่อเห็นใบหน้าซีดขาว
ขึ้นเรื่อยๆ ของลูกสาว ก็วิตกร้อนใจขึ้นมา ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยอะไร
ออกมา จู่ๆ คนที่นอนหลับอยู่ก็ลืมตาขึ้นมองคนนั้นที่คนนี้ที่ด้วยสี
หน้าแตกตื่น และถามเสียงแหบแห้งออกมาเสียก่อน

“ฉันถูกยิง” ชันนี่เอ่ยอย่างอึ้งงัน

คนเป็นแม่พยักหน้าให้แทนคำตอบอย่างสงสารลูกสาวจับใจ

“แล้วคนที่ฉันไปช่วยละคะ” ชันนี่รีบร้อนถามออกมาอีกครั้ง
ด้วยความวิตกกังวลว่าคนที่ตัวเองไปช่วยจะเป็นอะไรไป

บ๊าเอี้ย อุตสาหัสเสียชีวิตไปช่วยแท้ๆ หวังว่าเธอจะไม่ใช่ไร
นะสาวน้อย

คนวิตกกังวลกับตัวเองในใจ พร้อมภาวนาให้ผู้ของตัวเองไปช่วย
ปลอดภัยด้วยอีกต่างหาก

ส่วนทั้งสองคนที่ยืนอยู่ข้างเตียง เมื่อได้ยินคำถามก็หันมอง
หน้ากันเล็กน้อยทันที ก่อนที่ฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายตอบออกมา

“คนที่มาช่วยหนูต่างหากละจ๊ะ หนูเกือบโดนคนชั่วพวกนั้น
จับตัวไป โชคดีที่แม่หนูคนนั้นมาช่วยลูกเอาไว้ ไม่อย่างนั้นแม่คงไม่รู้
ว่าจะได้เจอกับหนูอีกไหม” คนเป็นแม่เอ่ยเสียงอ่อน พลายยื่นมือ
เข้าไปลูบผมสีดำนุ่มนิ่มของลูกสาวไปด้วยอย่างรักใคร่ หวหวน

“อะ? คนที่มาช่วย” ชันนี่ขมวดคิ้วอุทานออกมาด้วยความ
งุนงงหนัก หลังได้ยินคำว่าคนที่มาช่วย

“ใช่จ๊ะ คนที่มาช่วย” คนเป็นแม่ยืนยันเสียงหนักด้วยสีหน้า
จริงจัง

ได้รับคำยืนยัน คนฟังก็ยิ่งงงเข้าไปใหญ่

เป็นไปได้อย่างไร ฉันจะกลายเป็นคนที่ตัวเองเข้าไปช่วยได้อย่างไร

ชันนี่คิดกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจหนัก จึงแอบหยิกต้นขา
ของตนเองที่อยู่ใต้ผ้าห่มดู เพื่อว่าจะแค้นไป

โอ๊ยเจ็บ !

คนหยิกขาตัวเองร้องเสียงหลงในใจด้วยความเจ็บจี๊ดจน
น้ำตาคลอขึ้นมา

มันจะเป็นความจริงไปได้อย่างไร ในเมื่อฉันเป็นฝ่ายเข้าไป
ช่วยเหลือแท้ๆ

ชันนี่คิดอย่างไม่เข้าใจหาเหตุผลไม่ได้ จึงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุม
โปงไว้อย่างคิดอะไรไม่ออก

คลุมโปงไปได้สักพัก ชันนี่ก็เปิดผ้าห่มออกมาถามสองคนข้างเตียงอย่างนึกขึ้นได้ “แล้วคนที่ช่วยฉันตอนนี้อยู่ที่ไหน เธอเป็นยังไงบ้าง”

“แม่หนูคนนั้น เธอ...จากไปแล้ว...” คนเป็นแม่ตอบเสียงพรั่ว ทั้งน้ำตานองหน้าด้วยความเศร้าสะเทือนใจไม่หาย พลอยทำให้คนเป็นสามีต้องโอบไหล่ปลอบใจไว้มิให้เศร้า

“อะ? จากไปแล้ว !? จากไปไหน” ชันนี่ขมวดคิ้วถามอย่างไม่เข้าใจ รู้สึกสมองตื้อตันไปหมด จนประมวลผลไม่ได้

“แม่หนูคนนั้น...ไปสวรรค์แล้วจ๊ะ ตอนนี้นักเรากำลังรอญาติๆ ของเธอมารับกลับบ้านอยู่...แม่หนูคนนั้นมีบุญคุณกับบ้านเรามาก ถ้าไม่มีแม่หนูคนนั้น ป่านนี้....ป่านนี้ แม่คงไม่ได้เจอหน้าลูกอีกแล้ว แม่จะชดเชยเขาให้ดีที่สุด”

ยิ่งพูดคนเป็นแม่ก็ยิ่งน้ำตาไหลพรากออกมาด้วยความเศร้าสะเทือนใจ เมื่อนึกถึงหนึ่งชีวิตที่จากไป

ตั้งลูกสายฟ้าเส้นใหญ่ พาดกระหน่ำใส่ร่าง พลอยทำให้คนถูกกอดตัวแข็งค้างไปทันทีอย่างยากจะยอมรับ พลังทวนคำพูดหญิงวัยกลางคนด้วยความอึ้งตะลึง “ไปสวรรค์แล้ว”

ชันนี่เอ๋อเสียงแหบพรั่ว แค่ได้ฟังว่าถูกคนมาช่วยไว้ ก็ทำให้อึ้งตะลึงมากพอแล้ว นี่ยังมาได้ยินว่าจากไปแล้วอีก จึงซ็อกไปทันที สิ้นหน้ที่ว่าชิตขาวแล้วจึงยังชิตหนักเข้าไปใหญ่

“ใช่จ๊ะ” คนเป็นแม่ยืนยันเสียงสั่นเครือเพราะอาการสะอื้น

ให้

“ไปสวรรค์ได้ยังไง ! ฉันยังไม่ตาย ฉันไม่เชื่อ ! พวกคุณโกหกไม่ได้ ฉันต้องไปดูให้เห็นกับตา” ชันนี่โวยวายเสียงดังอย่างไม่น่าเชื่อ พลางดึงเข็มอันเล็กที่เสียบอยู่บนหลังมือออก และร้อนรนจะลงจากเตียงไปดูให้เห็นกับตา ว่าเรื่องราวบ้าๆ นี่เป็นมาอย่างไรกันแน่

“แม่ไม่ได้โกหก เธอจากไปแล้วจริงๆ ตอนนี้อพวกเรากำลังรอญาติๆ ของเธอมารับอยู่” ผู้เป็นแม่อธิบายอย่างร้อนใจ พร้อมดึงแขนลูกสาวเอาไว้แน่นด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นอีกฝ่ายรีบร้อนจะลงจากเตียงไป ทั้งๆ ที่เพิ่งจะฟื้นขึ้นมา

“ฉันไม่เชื่อ พวกคุณโกหก ! ” ชันนี่เสียงดังทั้งสะบัดมือหญิงวัยกลางคนออกโดยแรง จนเป็นเหตุให้อีกฝ่ายน้ำตาไหลพรากออกมามากกว่าเดิมด้วยความเสียใจ ที่ลูกสาวแสดงอาการก้าวร้าวอย่างนี้

“อีหราน” คนเป็นแม่เรียกชื่อลูกสาวเสียงแผ่ว ทั้งน้ำตานองหน้า ทว่าอีกคนกลับตวาดเสียงดังขึ้นมา

“หยุดก่อนเรื่องวุ่นวายสักที” ชายวัยกลางคนเอ่ยด้วยความโมโห เมื่อเห็นภรรยาสุดที่รักถูกทำให้เสียใจ

“พวกคุณนั่นแหละหยุดโกหกสักที ฉันไม่ใช่...” ลูกของพวกคุณยังไม่ออกจากปาก ชันนี่ก็ถูกตวาดเสียงดังอีกหน

“หุบปาก” ชายวัยกลางคนตวาดด้วยความโมโหหนัก พลาง

จับจ้องคนเป็นลูกตาเขม็ง อย่างกลัวว่าหญิงสาวจะเอ่ยคำที่ทำให้
ภรรยาเข้าใจออกมาอีก

“พวกคุณนั่น...” แหละ ยังไม่ได้ออกจากปาก ชันนี่ก็ถูกฝ่า
มือของชายตรงหน้าพัดลงยังแก้มทันทีด้วยความกรุ่นโกรธ

เพียะ !

“อีหราน ! คุณคะ ! ” คนเป็นแม่และภรรยาเรียกชื่อลูกสาว
ด้วยความตกใจ ก่อนจะหันไปห้ามสามีด้วยแววตาขอร้อง

“คุณตามใจเธอมากเกินไป จนเธอเสียคนไปแล้ว” ผู้เป็น
สามีที่เห็นภรรยาสุดที่รักมองด้วยแววตาขอร้องก็ฮึดฮัดใส่ด้วยความ
ขัดเคืองใจ ก่อนจะเดินออกจากห้องไปอย่างไม่อยากจะสนใจอีก

หลังเห็นคนเป็นสามีจากไปแล้ว หญิงวัยกลางคนก็รีบขยับ
เข้าไปดูอาการลูกสาวทันทีด้วยความเป็นห่วง

“เจ็บมากไหมลูก” คนเป็นแม่ถามเสียงแผ่ว พยายามมือขึ้น
ลูบแก้มแดงเรื่อแผ่วเบาไปด้วยอย่างสงสารลูกสาวจับใจ นึก
อยากจะให้ฝ่ามือที่นั่นพัดลงมาที่ตัวเองเสียมากกว่า

ได้เห็นแววตารักใคร่และห่วงใยมากมายจากหญิงวัย
กลางคน ชันนี่ก็พลันนึกถึงแม่ตัวเองขึ้นมา ด้วยว่าแม่ของเธอก็รัก
เธอมากมายอย่างนี้เช่นกัน จึงเอ่ยเสียงเบาออกมาอย่างไม่ต้องการ
ให้หญิงตรงหน้าเป็นห่วงมากไปกว่านี้ “ไม่เจ็บหรอกค่ะ”

“จริงหรือ” คนเป็นแม่ถามอย่างไม่วางใจ

“จริงค่ะ” ชันนี่ยืนยันเสียงหนัก เพื่อให้อีกฝ่ายได้วางใจ

เพราะแม้ชายวัยกลางคนจะฟาดฝ่ามือลงมาด้วยความโมโหหนัก
ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่ได้ออกแรงจนทำให้เธอเจ็บมากขนาดนั้น

ซึ่งก็คาดว่าเป็นเพราะความรักของคนเป็นพ่อ นั่นแหละ ถึง
ทำให้ชายวัยกลางคนไม่กล้าออกแรงเยอะอย่างนี้

คนถูกฝ่ามือฟาดคิดอย่างเข้าใจ

หลังได้รับคำยืนยัน คนเป็นแม่ก็วางใจขึ้นมา จึงตอบรับเสียง
อ่อนออกมา “อืม หนูอย่าโกรธพ่อเขาเลยนะลูก”

“ค่ะ” ชั้นนี้รับคำอย่างว่าง่าย

เห็นลูกสาวว่าง่ายไม่ไว้วางใจเหมือนเช่นเมื่อครูแล้ว คนเป็น
แม่ก็อดดึงอีกฝ่ายเข้าไปกอดด้วยความรักใคร่ไม่ได้ “เด็กดีจริงๆ”

พาลงลูบหลังปลอบประโลมจิตใจคนในอ้อมกอดไปด้วย

ปล่อยหญิงวัยกลางคนกอดตัวเองไปได้สักพัก ชั้นนี้ก็เงย
หน้าขึ้นขอร้องอีกฝ่าย “พาหนูไปหาเธอคนนั้นได้ไหมคะ”

“แต่ว่า...หนูเพิ่งจะฟื้นขึ้นมา แล้วคุณหมอยังกำชับว่าไม่ให้
เคลื่อนไหวเยอะด้วย อีกอย่าง แม่ก็รู้ว่าโรงพยาบาลเขาจะ
อนุญาตให้คนนอกที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่หนูคนนั้นเข้าไปในห้อง
นั้นได้ไหม” คนเป็นแม่ท้วงเสียงอ่อนอย่างไม่อยากจะพาไป

“หนูไม่เป็นไรค่ะ หนูอยากไปขอบคุณเธอ คุณแม่ช่วยไป
ขอร้องโรงพยาบาลให้ได้ไหมคะ หนูอยากขอบคุณเธอจริงๆ” ชั้นนี้
เอ่ยเสียงหนักเพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่เป็นไร แม้ว่าในความเป็นจริงจะ
เจ็บราวไปทั้งร่างก็ตาม แต่เพราะต้องการไปดูให้เห็นกับตาว่าเกิด

อะไรขึ้นกันแน่ จึงได้แต่ขอร้องเสียงแผ่วออกมาเท่านั้น

“ก็ได้จ๊ะ แม่จะลองขอโรงพยาบาลดู” คนเป็นแม่ตอบรับอย่างเข้าใจความรู้สึกของลูกสาวดี ว่าอีกฝ่ายคงจะอยากขอบคุณผู้ที่มาช่วยเหลือนตัวเองจริงๆ

ตอบรับจบ คนเป็นแม่ก็หันไปหยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่บนชั้นวางของข้างเตียงคนเจ็บ ขึ้นมากดโทรหาเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลทันที เพื่อขออนุญาตเข้าไปในห้องพักของผู้ชายชนม์ เนื่องจากรู้ว่าวันนี้พ่อและแม่ของผู้ล่งลับจะมารับร่างลูกสาวไปประกอบพิธีตามศาสนาแล้วนั่นเอง ดังนั้นเธอจึงไม่อดอดที่จะทำตามความต้องการของคนเป็นลูก

หลังจากโทรไปแจ้งความประสงค์กับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว คนเป็นแม่ก็หันมาบอกกับคนเป็นลูก “คุณหมอบอกว่าให้รอครูหนึ่งเขาจะเอาเอกสารแจ้งความจำนงมาให้กรอกก่อนจ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะ” ซันนี่ตอบรับด้วยรอยยิ้มอ่อน แล้วนั่งรอเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเอาเอกสารมาให้กรอกเงิบๆ โดยมีคนเป็นแม่เข้ามายืนโอบกอดและลูบหัวลูบไหล่ปลอบใจด้วยความรักใคร่ห่วงใยไม่ห่าง

3

นั่งรอไม่นาน เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลก็ถือเอกสารเข้ามาในห้อง พร้อมกับบุรุษพยาบาลและรถเข็นหนึ่งคัน

หลังจากคนเป็นแม่กรอกเอกสารเสร็จ เจ้าหน้าที่ก็พาหญิงทั้งสองไปยังห้องพักของผู้ป่วยจนมึนงงอย่างไม่ให้เสียเวลา

เมื่อออกมาจากห้อง หญิงทั้งสองก็เห็นว่าชายวัยกลางคนกำลังยืนสงบสติอารมณ์ตัวเองอยู่ที่หน้าห้อง

“จะไปไหนกัน” คนเป็นสามีขมวดคิ้วถามภรรยาเสียงขรม หลังเห็นทั้งสองออกมาจากห้อง

“เราจะไปขอบคุณแม่หนูคนนั้นกันนะค่ะ” คนเป็นภรรยาตอบกลับเสียงแผ่วด้วยแววตาเศร้าสลด

เห็นแววตาเศร้าสลดของผู้เป็นภรรยา คนเป็นสามีจึงเดินเข้ามาโอบไหล่ปลอบใจเอาไว้ไม่ให้เศร้าเสียใจมากไปกว่านี้ พร้อมเดินเคียงข้างไปด้วยกันกับอีกฝ่ายอย่างห่วงใยคนรัก

นั่งรถเข็นมายังห้องพักของผู้ป่วยจนได้สักพัก ชันนี่ก็อดเงยหน้าขึ้นถามหญิงวัยกลางคนออกมาไม่ได้ “ญาติของเธอจะมาวัน

ไหนคะ”

“วันนี้ละจ๊ะ พี่ชายหนูไปรับอยู่ ลูกไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ พวกเราจะดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี” ผู้เป็นแม่บอกยืดยาวให้ลูกสาวได้สบายใจ เพราะกลัวว่าคนเป็นลูกจะคิดโทษตัวเองที่เป็นต้นเหตุให้อีกฝ่ายต้องจากไป แม้มันจะเกี่ยวข้องกันจริงๆ ก็ตาม

“คะ” ชั้นนี้ตอบรับเสียงแผ่ว แล้วนั่งเงียบไปอีกครึ่ง อย่างตั้งตารอให้ถึงห้องพักของใครอีกคนโดยเร็วด้วยใจจดจ่อ

หลังจากตั้งตารอให้ถึงห้องพักของอีกฝ่ายไปได้ไม่เท่าไรไม่รู้ทำไม ยิ่งเข้าใจจุดหมายมากแค่ไหน ภายในใจชั้นนี้ก็ยิ่งรู้สึกปั่นป่วนเพราะความหวาดกลัวมากเท่านั้น กลัวว่าทุกอย่างจะเป็นเรื่องจริงตามที่หญิงวัยกลางคนบอกมา

ทว่าถึงจะหวาดกลัวมากมายเพียงไหน ชั้นนี้ก็ทำได้เพียงสวดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อปลอบใจตัวเองเท่านั้น เพราะต้องการมาดูให้เห็นกับตาว่าคนที่เธอไปช่วยมานั้นจะมาเป็นเธอได้อย่างไร

นั่งรถเข็นมาพร้อมอาการใจเต้นตุบๆ ต่อมาๆ นานพักหนึ่งก็มาถึงห้องพักอันเงียบสงบของผู้ชายชนม์ยังชั้นล่างสุดของโรงพยาบาล

เมื่อมาถึง เจ้าหน้าที่ประจำห้องพัก ก็เปิดห้องให้พวกเธอเข้าไปไม่รอช้า ด้วยว่าได้รับการประสานมาก่อนหน้านั้นแล้ว

ฉับพลันที่ประตูห้องถูกเปิดอ้าออก กลิ่นน้ำยาฉุนกึกและอากาศเย็นเยียบก็พุ่งเข้าปะทะร่างทุกคนทันที เป็นอย่างนี้ชายวัย

กลางคนจึงขอให้พยาบาลสาวพาภรรยาสุดที่รักออกไปจากห้องก่อน
อย่างกลัวว่าภรรยาจะทนไม่ไหว และกลัวว่าอีกฝ่ายจะมีภาพจำติด
ตา

ส่วนคนที่นั่งอยู่บนรถเข็น หลังถูกบุรุษพยาบาลเข็นรถเข็น
พาเข้ามาในห้องแล้ว ก็เห็นว่ามีร่างไร้ลมหายใจนอนคลุมโปงแน่นิ่ง
อยู่บนเตียงตรงกลางห้อง จึงมองร่างตรงหน้าตาไม่กะพริบอยู่อย่าง
นั้น ด้วยอาการrubหัวใจสั่น เพราะความหวาดหวั่นได้เพิ่มขึ้นมา
มากกว่าเดิม

ยิ่งเห็นว่บุรุษพยาบาลเข็นรถเข็นพาตัวเองเข้าใกล้ร่าง
ตรงหน้ามากเท่าไร ชันนี้ก็ยิ่งหายใจไม่ออกด้วยความเกร็งเครียด
และหวาดกลัวว่าจะเป็นจริงมากเท่านั้น

จนกระทั่งบุรุษพยาบาลเข็นรถมาถึงร่างตรงกลางห้อง ชันนี้
ก็นั่งจ้องร่างไร้ลมหายใจอยู่อย่างนั้นอย่างไม่มีกล้าเปิดผ้าคลุมหน้า
ออก

นั่งจ้องร่างไร้ลมหายใจตรงหน้าได้สักพัก คนนั่งจ้องก็สุดลม
หายใจเข้าปอดลึก เพื่อข่มกลั้นอาการหวาดกลัวของตัวเองลง แล้ว
ค่อยๆ ยื่นมืออันสั่นเทาออกไปเปิดผ้าคลุมสีขาวยื่นดู

ทว่าวินาทีที่ยื่นมือออกไปจับผ้า สายตาของชันนี้ก็สะดุดเข้า
กับมือและแขนเรียวเล็กทั้งขาของผู้ตรงหน้า จึงเบิกตากว้างขึ้นมา
ด้วยความตกใจ เนื่องจากไม่เคยเห็นมือขาวเนียนนี้เลยสักครั้ง

ซึ่งหลังจากเห็นมือขาวเนียน ชันนี้ก็อดที่จะเลื่อนสายตาลง

ไปมองยังเตียงสแตนเลสที่อยู่ตรงหน้าด้วยไม่ได้

ก็เห็นว่าภาพที่สะท้อนกลับมาเป็นใบหน้ารูปไข่ ซึ่งมีแก้มอวบอิม ริมฝีปากเป็นกระจับได้รูป รับกับจมูกโด่งสวย และดวงตากลมโตของสาวน้อยน่ารักที่ผลักเธอลงจากตึกไม่มีผิดเพี้ยนเลย แม้แต่น้อย จึงตกตะลึงไปทันที

“ทะ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ ทำไมฉันถึงมาอยู่ในร่างนี้ได้” คนตกตะลึงพิมพ์เสียงแผ่ว ทั้งยกสองมือขึ้นมาคลำใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษที่ปรากฏอยู่บนเตียงสแตนเลส อย่างไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองมาอยู่ในร่างคนอื่นจริงๆ

ลูบคลำใบหน้าเย็นชืดไปได้สักพัก ผู้มาอยู่ในร่างคนอื่นก็พลันนึกถึงร่างไร้ลมหายใจตรงหน้าขึ้นได้ จึงเงยหน้าขึ้นมองด้วยความอึ้งงัน

“จะ จั้น” คนอึ้งงันนึ้มำเสียงสั้น ร่างกายก็พลันเย็นเยียบจนสั่นเทิ้มรุนแรงขึ้นมาเพราะความหนาวเหน็บจับชั่วหัวใจ ก่อนจะยื่นมือสั่นเทาออกไปหยิบผ้าขาวที่คลุมร่างไร้ลมหายใจตรงหน้าอยู่ ออกอย่างกล้าๆ กลัวๆ เนื่องจากไม่อาจทำใจยอมรับได้อีกครั้ง

ขณะหยิบยกผ้าขาวบางตรงหน้าขึ้นมา ภายในใจขณะนี้ก็พลันหนักอึ้งขึ้นมาด้วยอย่างยากจะยอมรับ จึงกลั้นใจตลบผ้าคลุมหน้าร่างไร้วิญญาณตรงหน้าออกในคราวเดียว

วินาทีที่ผ้าคลุมหน้าถูกเปิดออก ใบหน้าซีดเหลืองไร้สีเลือดที่แสนคุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นสู่สายตา เห็นอย่างนี้คนเปิดผ้าก็เบิกตาก้าง

ขึ้นมามากกว่าเดิมอย่างอึ้งตะลึง

“ไม่...ไม่จริง ฉันยังไม่ตายๆ ฮือๆ ฉันยังไม่ตาย...” ชันนี่ กรีดร้องอย่างไม่อาจยอมรับว่าร่างตรงหน้าคือตัวเอง ก่อนจะลุกขึ้นมาเขย่าวางที่นอนนิ่งอยู่โดยแรง

“เธอฟื้นขึ้นมาเดี๋ยวนี้นะ ฉันบอกให้ฟื้นขึ้นมา” ชันนี่เอ่ยทั้ง น้ำตานองหน้า ไม่อาจยอมรับว่าตัวเองได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว

ฝ่ายคนเป็นพ่อที่ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อเห็นว่าอยู่ๆ ลูกสาวได้ลุกขึ้นมาเขย่าวางไร้ลมหายใจจนรถเข็นสั่นไหวเสียงดัง ทั้งพรวดพาดไม่เป็นภาษาด้วยท่าทางคลุ้มคลั่ง ก็รีบเข้าไปห้ามด้วยความตกใจ “อิหราน ! ”

พลางดึงตัวคนคลุ้มคลั่งออกห่างจากเตียงด้วย ทว่าตัวคน กลับฮึดฮัดปิดมือเขากออกเสียอย่างนั้น

“ปล่อยฉัน ! อิหราน ฟื้นขึ้นมาสิ ฟื้นขึ้นมาเดี๋ยวนี้นะ” ชันนี่ ตะโกนสั่งเสียงดังลั่น พร้อมฮึดฮัดสะบัดแขนทั้งสองข้างของตัวเอง สุดกำลัง เพื่อหวังให้หลุดพ้นจากการจับกุมของชายข้างตัว โดยไม่สนใจอาการบาดเจ็บที่ผุดพรายขึ้นมาเลยสักนิด

“อิหราน มีสติหน่อยสิ ! ” คนเป็นพ่อตะโกนเรียกชื่อลูกสาว เสียงดัง หวังให้อีกฝ่ายได้สติ ทว่าคนเป็นลูกกลับติดดินขุดขึ้นไม่ยอมฟังคำของเขาเลยสักนิด ยังคงตะเบ็งเสียงที่ฟังไม่เข้าใจออกมาให้ได้ยินตามเดิม

เป็นอย่างนี้คนเป็นพ่อจึงตัดสินใจเข้ากอดรัดเอวลูกสาวจาก

ทางด้านหลัง และอุ้มพาออกจากห้องไปไม่รอช้า ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ดีดดินขัดขึ้นรุนแรงมากกว่าเดิม

“ฟื้นขึ้นมาสิ้อหฺราน ฟื้นขึ้นมาสิ้อไว้ย ฮือๆ ฟื้นขึ้นมา ! ” ชัน
นี่ตะโกนเป็นภาษาไทยด้วยความเคยชินเสียงดัง ทั้งน้ำตานองหน้า
พลางยกขาที่เป็นอิสระทั้งสองข้างขึ้นมาเกาะเกี่ยวและเขย่าวรื้อ
ไปด้วยอย่างไม่ยอมถอดใจ หลังจากออกแรงดิ้นรนออกจากอ้อม
กอดของชายวัยกลางคนอย่างไรก็ไม่เป็นผล จึงได้แต่ยกเท้าขึ้นมา
เกาะเกี่ยวเอาไว้แบบนี้ อย่างไม่ยอมออกห่าง

“เกิดอะไรขึ้นหฺเรอครับ” เจ้าหน้าที่ประจำห้องพักผู้วายุ
ชนม์พร้อมบุรุษพยาบาลวิ่งหน้าตื่นเข้ามาถามด้วยความตกใจ เมื่อ
ได้ยินเสียงโวยวายจากคนด้านใน หลังจากออกไปยืนรอรู้อยู่ด้านนอก
เพื่อให้ความเป็นส่วนตัวแก่บุคคลทั้งสอง

และเมื่อเข้ามาแล้ว ทั้งคู่ก็เห็นคนเจ็บโวยวายไม่เป็นภาษา
ทั้งยกขาขึ้นเกาะเกี่ยวและเขย่าเตียงที่มีร่างไร้ลมหายใจนอนส่าย
ไหวไปตามแรงเขย่าโดยแรงอยู่ จึงรีบเข้ามาช่วยแกะขาของหญิง
สาวออกคนหนึ่งและอีกคนก็เข้ามาเข็นเตียงออกห่าง

“ปล่อยฉันทนะ ปล่อยฉันทสิ้อไว้ย ! ฮือๆ อี้หฺรานฟื้นขึ้นมา” ชัน
นี่โวยวายเสียงดัง ทั้งยื้อยุดตัวเองไว้ไม่ให้ชายวัยกลางคนอุ้มพา
ออกไปข้างนอกได้

“อี้หฺรานหยุด ! พอได้แล้ว” คนเป็นพ่อส่งเสียงดังทั้งลากลูก
สาวออกมาด้านนอกอย่างทุลักทุเล เพราะแม้จะโหมให้มากมายุ

เพียงไหน แต่เมื่อเห็นอาการเสียใจของอีกฝ่าย เขาก็อดเจ็บร้าวไปด้วยไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะคุณ” คนเป็นภรรยาถามด้วยความตกใจ ทั้งหวั่นไหว เมื่อเห็นสามีลากลูกสาวที่กำลังร้องไห้โวยวายไม่เป็นภาษาดังคนเสียสติไปแล้วออกมาจากห้อง

“คงจะเสียใจที่ตัวเองเป็นต้นเหตุทำให้แม่หนูคนนั้นจากไปนั่นแหละ” คนเป็นสามีคาดเดาไปตามที่เห็น เพราะหลังจากลูกสาวเห็นหน้าร่างไร้ลมหายใจแล้วก็คลุ้มคลั่งขึ้นมาทันที จึงคิดว่าคนเป็นลูกคงจะทำใจไม่ได้เป็นแน่

ตอบจบ คนเป็นพ่อก็ลากลูกสาวกลับห้องพักต่อ เพื่อพาคนโวยวายไปส่งบสถิตอารมณื ทว่าเพิ่งจะออกเดินมาได้ไม่กี่ก้าว เขาก็เห็นลูกชายที่ไปรับญาติของแม่หนูคนนั้นพร้อมผู้ช่วยส่วนตัวของตัวเองเดินมุ่งหน้ามาทางนี้พอดี

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” คนเป็นลูกชายที่เห็นความวุ่นวายอยู่ตรงหน้าก็รีบขอตัวจากกลุ่มคนด้านหลัง เข้ามาถามไถ่คนเป็นพ่อด้วยความสงสัย โดยมีกลุ่มคนด้านหลังเดินตามมาไม่ห่าง

“คงจะเสียใจที่ตัวเองเป็นต้นเหตุนะ” คนเป็นพ่อตอบไปตามที่คิด พร้อมออกแรงกอดกระชับลูกสาวเอาไว้แน่น จนเส้นเลือดข้างขมับปูดโปนขึ้นมา ด้วยว่าอีกฝ่ายตื่นตระหนกตื่นกลัวเสียยิ่งนัก

“ปล่อยฉันนะ ฉันบอกให้ปล่อยไป” ชันนี่สั่งเป็นภาษาบ้านเกิดเสียงดัง ทั้งตื่นตระหนกตื่นกลัวที่คนที่กอดรัดตัวเองจากทางด้านหลังเอาไว้

แน่นสุดกำลัง อย่างไม่ยินยอมที่จะออกจากตรงนี้ ออกห่างจากร่าง
ของตัวเอง

“ส่งเธอมาให้ผมก็ได้ครับ” คนเป็นลูกชายบอก เมื่อเห็น
ท่าทางเคร่งเครียดของคนเป็นพ่อ พร้อมยื่นมือออกไปรับตัวคน
โวยวายตรงหน้า

4

ได้ยินคำกล่าว คนเป็นพ่อจึงคลายวงแขนของตัวเองออก แล้วยื่นลูกสาวไปให้ลูกชายดูแลตามที่เจ้าตัวบอก ซึ่งขณะที่ยื่นตัวลูกสาวไปให้อีกฝ่าย คนเป็นลูกสาวก็พลันติดดินรุนแรงขึ้นมา มากกว่าเดิม หลังรู้สึกถึงแรงรัดที่คลายลง

“ปล่อยฉันนะ ฉันจะไปปลุกเธอ” ชันนี่ส่งเสียงดังด้วยภาษาบ้านเกิดดังเดิม พร้อมฮึดฮัดสะบัดตัวออกจากการจับกุมสุดกำลัง ด้วย เพื่อหวังจะกลับเข้าไปด้านในห้องพักอันเงียบสงบด้านหลังอีกครั้ง

“หยุดโววายได้แล้ว แค่นี้ยังวุ่นวายไม่พอหรือไง” ผู้มาใหม่ ให้นำเสียงดัง ทั้งรวบมือคนโววายไปโพล่ไวยังด้านหลัง ทว่าอีกฝ่ายกลับฝืนสู้แรงมือเขาเสียอย่างนั้น

“ปล่อยฉันสิโว้ย ฮือๆ ฉันบอกให้ปล่อย” ชันนี่ตะโกนด้วยความอัดอั้น น้ำตาก็พลันไหลพรากออกมาด้วยความเจ็บปวดใจ เพราะไม่สามารถสลัดชายผู้มาใหม่ออกได้

เห็นคนโววายไม่เหลือสติรับฟังสิ่งใด ผู้มาใหม่จึงยกสันมือ

ขึ้นมาสับลงตรงท้ายทอยของคนตรงหน้าด้วยแรงที่พอจะทำให้คน
คลุ้มคลั่งสลบไสลไปได้ทีหนึ่ง

ฉับพลันที่สันมือของคนด้านหลังสับลงยังท้ายทอยที่
อ่อนไหว ชันนี่ก็เบิกตากว้างขึ้นมาทันทีด้วยความตกใจ

ซึ่งขณะที่เบิกตากว้างขึ้นมานั้น ดวงตาพรำมัวจากมาน้ำตา
ของเธอ ก็พลันเห็นว่าพ่อแม่และเพื่อนรักที่มาเรียนอยู่ที่นี่ด้วยกัน
กำลังเดินเข้ามาใกล้ จึงร้องเรียก “แม่...”

ทว่าเพิ่งจะอ้าปากเรียกคนเป็นแม่ไป ชันนี่ก็สติดับวูบไป
เสียก่อนที่จะเรียกพ่อออกมาได้

“ผมต้องขอโทษกับเรื่องวุ่นวายที่เกิดด้วยนะครับ นี่คือคุณ
พ่อคุณแม่ของผม จ้าวงซานกับจ้าวเมยเยียนครับ ส่วนนี้ก็คือพ่อกร
กับแม่อิง พ่อและแม่ของชันนี่ ส่วนอีกสองคนคือเพื่อนรักของเธอ
คุณหนุนาและคุณเคทครับ” คนประคองคนสลบไสลไว้ในอ้อมแขน
แนะนำหญิงชายวัยกลางคนให้ผู้มาใหม่ได้รู้จัก โดยมีหญิงสาวเพื่อน
ของผู้ชายชนมที่มาเรียนอยู่เมืองนี้ช่วยแปลให้อีกฝ่ายได้รับรู้ โดยไม่
ลืมแนะนำญาติของผู้ชายชนมให้พ่อและแม่ของตัวเองรู้จักด้วย

หลังแนะนำทั้งสองครอบครัวให้รู้จักกันแล้ว ชายหนุ่มก็ขอ
ตัวพาคนสลบไสลขึ้นห้องพักมาทันที โดยทิ้งหน้าที่ส่งร่างผู้ชายชนม
ไปยังวัดให้คนเป็นพ่อและแม่รับช่วงต่อ พร้อมกับผู้ช่วยของเจ้าตัว

ด้านคนสลบไสล ขณะที่หมดสติอยู่นั้น เธอก็เห็นร่างของ

ตัวเองปรากฏขึ้นมาตรงหน้า

“ฉันขอใช้ให้คุณ ขอบคุณที่ช่วยเหลือฉัน ฝากทำดีกับพวกเขาแทนฉันด้วยนะคะ” คนตรงหน้าเอ่ย พูดจบก็ส่งยิ้มน้อยๆ ให้ด้วยแววตาเศร้าสร้อย

“ขอใช้เรื่องอะไร ทำไมต้องให้ฉันทำดีกับพวกเขาด้วย แล้วพวกเขาคือใคร ทำไมคุณถึงไม่ทำเอง” ชั้นนี้ขมวดคิ้วถามอย่างไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายพูดเรื่องใดกันแน่

แต่กลับไม่มีถ้อยคำใดตอบกลับมา มีเพียงเปลวไฟซึ่งไม่รู้ที่มาลุກพรึบขึ้นมาท่วมร่างตรงหน้าเท่านั้น

“อ้อ...ชั้นนี้ออกมา” ชั้นนี้ตะโกนเรียกตัวเองในกองไฟให้ออกมาด้วยความตกใจ ทว่าหลังจากตะโกนออกไปแล้ว เธอก็ปลื้มขึ้นได้ว่าคนที่อยู่ในร่างไม่ใช่ตัวเอง จึงตะโกนออกไปใหม่อีกครั้ง “อ้อหรรณออกมา พาร่างของฉันออกมาเดี๋ยวนี้นะ”

คนเป็นเจ้าของร่างตะโกนสั่งด้วยความร้อนใจ เพราะกลัวว่าร่างของตัวเองจะถูกเผาไหม้ไปเสียก่อน

“ฝากทำดีกับพวกเขาแทนฉันด้วยนะคะ” อ้อหรรณในร่างของอีกฝ่ายย่ำเสียงแผ่วด้วยแววตาเศร้าสร้อย พูดจบก็ส่งยิ้มน้อยๆ ไปให้คนตรงหน้าอีกหน

“มันใช้เวลามาฝากฝังไหมล่ะเนี่ย ออกมาเดี๋ยวนี้นะ” ชั้นนี้บ่นว่าให้ด้วยความร้อนใจทั้งโมโห ที่คนตรงหน้าไม่ยอมออกมาตามที่สั่ง ยังคงยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นไม่ยอมขยับไปไหน เพราะยิ่งเวลาผ่านไป

กองไฟก็ยังไหม้ลูกไหม้รุนแรงขึ้นมา

เห็นดังนี้ฉันนี่จึงคิดจะวิ่งฝ่าเปลวเพลิงเข้าไปตึงร่างของตัวเอง ออกมา ทว่าเพียงแค่วิ่งเข้าไปใกล้ กองไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่ก็พลันไหม้กระหน่ำรุนแรงขึ้นมามากกว่าเดิม จนเธอต้องถอยออกห่างด้วยความจำใจ เพราะความร้อนลวกที่พวยพุ่งเข้ามา

“บ้าเอ๊ย ออกมาเดี๋ยวนี้แหละ ออกมา...” คนร้อนใจสั่งด้วยความโมโหหนัก ก่อนจะหันหาสิ่งของมาดับไฟอย่างนึกขึ้นได้

แต่ไม่ว่าจะหันไปทางไหน ก็เห็นแต่ความมืดมิดไปหมด เห็นอย่างนี้ ฉันนี่จึงได้แต่ยืนมองร่างของตัวเองถูกเผาไหม้ไปต่อหน้าต่อตาเท่านั้น

“ไม่...เอาร่างของฉันคืนมา ฮือๆ เอาร่างของฉันคืนมา ฮือๆ” คนเป็นเจ้าของร่างตะโกนก้องและร้องให้พุ่มพ่ายออกมาด้วยความเสียใจ เมื่อเห็นร่างกายของตัวเองค่อยๆ เสื่อมสลายลงไปช้าๆ

“ฉันแค่มาเรียน มาตามรอยซีรีส์ที่ตัวเองหลงใหลเท่านั้นนะ แล้วอย่างนี้ฉันจะกลับไปหาครอบครัวฉันยังงัย ฉันจะกลับไปได้อย่างไร ฮือๆ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม่อยากติดอยู่ในร่างนี้ ฮือๆ” คนพุ่มพ่ายพึมพำด้วยความเสียใจหนัก

ร้องไห้อยู่นาน จนกระทั่งรับรู้ถึงความเปียกชื้นบนใบหน้า คนร้องไห้จึงเปิดเปลือกตาขึ้นมาอย่างรู้สึกตัว แล้วหางตาก็เห็นว่าที่โซฟาข้างเตียง มีคนนั่งจับจ้องตัวเองอยู่ จึงค่อยๆ เอียงคอไปมอง เพราะหันไปในคราวเดียวไม่ได้ เนื่องจากรู้สึกเจ็บจี๊ดที่บริเวณท้าย

ทอยเป็นอย่างมาก

เมื่อเอียงคอหันไปได้ ชั้นนี้ก็เห็นใบหน้าคมเข้ม หล่อเหลา กำลังจับจ้องมาด้วยท่าทางจริงจัง ตั้งคนกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ ดูน่ากลัวไม่น้อย จึงถามออกมา “คุณเป็นใคร ? ”

คนถามถามเสียงแหบแห้ง ทั้งขมวดคิ้วมองชายแปลกหน้าวัยยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดข้างตัวด้วยความสงสัย ทั้งระแวงระวัง เนื่องจากไม่รู้จักอีกฝ่าย จึงกลัวว่าชายตรงหน้าจะมาทำมีดมีร้ายกับตัวเอง เพราะเธอไม่รู้วารางนี้มีศัตรูอยู่ที่ไหนบ้าง ดังนั้นจึงต้องระวังเอาไว้ก่อน

แต่หลังจากถามไปแล้ว ชั้นนี้ก็เห็นว่าอีกฝ่ายขมวดคิ้วตอบกลับมาด้วยท่าทางงุนงง จึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เลยเปลี่ยนมาถามเป็นภาษาถิ่น “你是谁 ? ” (คุณเป็นใคร?)

“พี่ชายเธอ” คนถูกถามตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจกับท่าทีระแวงระวังจากคนตรงหน้า และไม่วยจ้บจ้องอยู่อย่างนั้นตามเดิม ตาไม่กะพริบด้วยความประหลาดใจ เพราะอยู่ๆ คนบนเตียงก็จำกันไม่ได้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“พี่ชายเธอ” คนถามขมวดคิ้วทวนคำอย่างไม่วางใจ โดยไม่ลืมเค้นสมองครุ่นคิดไปด้วย ว่าเป็นจริงตามที่อีกฝ่ายบอกไหม

“ใช่” คนเป็นพี่ยืนยันเสียงหนัก

ได้รับคำยืนยัน ชั้นนี้ก็มิสหน้าที่ดีขึ้นมา เพราะหลังจากเค้นสมองครุ่นคิดไปสักพัก เธอก็นึกขึ้นได้ว่า เคยได้ยินหญิงวัยกลางคน

เอ๋ยถึงพี่ชายอยู่ครั้งหนึ่งที่ตอนที่พวกเธอกำลังจะไปดูศพ

และเมื่อนึกถึงเรื่องศพขึ้นมาแล้ว ชันนี้ก็พลันนึกถึงร่างของตัวเองขึ้นมาได้ด้วย จึงรีบลงจากเตียง เพื่อกลับไปยังห้องนั้นอีกครั้ง

“จะไปไหนนะ” คนเป็นพี่รีบถามเสียงเข้ม เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้ากำลังจะก้าวขาลงจากเตียง

“ฉันจะไปหาร่างของฉันทะสิ” คนลงจากเตียงตอบกลับอย่างเร่งร้อน เพราะกลัวว่าร่างของตัวเองจะถูกเผาไปตามที่ฝัน

“ร่างอะไรของเธอ ป่านนี้เขาเผาจนไม่เหลือกระทั่งกระดูกแล้วมั้ง” คนถามตอบกลับด้วยความโมโห เพราะคิดว่าอีกฝ่ายจะไปก่อความวุ่นวายอีก

5

ได้ยินว่าร่างถูกเผา คนเร่ร่อนก็ชะงักงันไปทันที ก่อนที่จะหันหน้ากลับไปถามคนด้านหลังเสียงสั่น เพราะความหวาดหวั่น “อะ? อะ เเผาไปแล้ว อะ ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“น่าจะตอนนี้แหละ เพราะเอาศพไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว” คนเป็นพี่ยกข้อมือขึ้นมาดูเวลาจากนาฬิกาที่สวมใส่อยู่ แล้วคาดคะเนออกมา ด้วยว่าคนตรงหน้าหมดสติไปข้ามคืนเลย

“หา...ตั้งแต่เมื่อวาน นี่ฉันหมดสติไปข้ามคืนเลยเหรอ” ชันนี่อุทานด้วยความตกใจ และไม่วายพิมพ์พากับตัวเองตาปริบๆ เมื่อได้รู้ว่าตัวเองสลบไสลไปนานแค่ไหน

“ใช้นะสิ” คนเป็นพี่กระแทกเสียงยืนยัน

ได้รับคำยืนยัน ชันนี่ก็ปลิ้นแข้งขาอ่อนแรง ทรวดลงไปนั่งกับพื้นทันที

“ร่างของฉัน ฮือๆ แล้วฉันจะกลับไปหาครอบครัวยังไง จะกลับไปบ้านยังไง ฮือๆ” คนอ่อนแรงร้องไห้ฟูมฟายเป็นภาษาบ้านเกิดด้วยความเสียใจ เพราะหมดหนทางที่จะกลับไปเป็นเช่นนี้คนเดิม

ได้อีกแล้ว

ส่วนอีกคน เมื่อเห็นคนร้องให้เป็นวรรคเป็นเวรออกมาก็ไม่เอ่ยคำใดอีก เพียงนั่งขมวดคิ้วมองคนพุ่มพวยไม่เป็นภาษาอยู่ที่โซฟาเฉยๆ ด้วยความดีใจ พลังจิตภาวนาไปด้วย ว่าขอให้คนตรงหน้าความจำเสื่อมจริงๆ ด้วยเถอะ

ด้านคนนั่งร้องไห้บนพื้น หลังจากนั่งร้องไห้ไปนานพักใหญ่ ก็ได้ปีนกลับขึ้นเตียงมานอนร้องไห้อยู่บนนี้อีกหน โดยไม่สนใจข้าวปลาและยาที่คุณพยาบาลนำมาให้เลยสักนิด

จนกระทั่งบ่ายแก่ หญิงชายวัยกลางคนก็พากันเปิดประตูเดินเข้าห้องมาด้วยสีหน้าเศร้าหมอง

ซึ่งเมื่อคนเป็นแม่เข้ามาเห็นลูกสาวนอนสะอื้นให้แผ่วเบา ด้วยท่าทางโศกเศร้าอยู่ ก็รู้สึกเจ็บร้าวใจขึ้นมาด้วย จึงเดินเข้าไปลูบผมนุ่มสลวยปลอบใจอีกฝ่ายด้วยความเศร้าสะเทือนใจไม่ต่าง

“ถ้าอยากร้องก็ร้องออกมาเถอะจ๊ะ ลูกเองก็ไม่ได้อยากให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น แต่เรื่องมันก็เกิดมาแล้ว ลูกต้องยอมรับ และผ่านมันไปได้ ใช้ชีวิตให้ดีมีความสุข ให้สมกับที่แม่หนูคนนั้นได้เสียสละชีวิตเพื่อช่วยหนูเอาไว้” คนเป็นแม่เอ่ยเสียงอ่อน พร้อมนั่งลงยังเก้าอี้ข้างเตียงเคียงข้างอีกฝ่าย และเอ่ยต่อ “ลูกรู้ไหมตอนที่แม่ได้ยินว่าหนูถูกยิงบาดเจ็บ แม่เป็นทุกข์และหวาดกลัวมากแค่ไหน กลัวว่าลูกจะเป็นอะไรไป จนกระทั่งลูกตื่นขึ้นมา แม่ถึงได้คลายความหวาดกลัวนั้นลงไปได้ แต่ตอนนี้ เมื่อมาเห็นลูกเป็นแบบนี้ แม่

กอดทุกหัวใจไปด้วยไม่ได้”

ผู้เป็นแม่เอ่ยความรู้สึกของตัวเองออกมา แล้วก็เห็นว่าไม่มีคำตอบรับจากคนเป็นลูกเลยแม้แต่หน่อย มีเพียงเสียงสะอื้นให้แผ่วเบาในตอนแรก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นร้องไห้เสียงดังขึ้นเรื่อยๆ อย่างอดกลั้นเอาไว้มิไหว

เธอจะรู้อะไรได้ยังไง ว่าคนเป็นพ่อแม่จะเสียใจมากแค่ไหน ในเมื่อเธอก็สูญเสียทั้งพ่อแม่และตัวตนที่แท้จริงไปเช่นกัน ดังนั้นจึงเข้าใจความรู้สึกของคนที่สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปอย่างไม่มีวันกลับดี ว่าจะเสียใจมากเพียงไหน ใจสลายยังไง แคคิด ใจของเธอก็เจ็บปวดมากมายแล้ว ชีวิตนี้ยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ที่เลี้ยงดูมา กลับมาทำให้เสียใจอย่างที่สุดอีก ชนนี้จึงอดร้องไห้เสียงดังออกมาไม่ได้

ด้านคนเป็นแม่ เมื่อเห็นลูกสาวร้องไห้เสียใจ ก็ร้องไห้สะอื้นออกมาเป็นเพื่อนลูกด้วยความสงสารจับใจ

ส่วนอีกสองคนที่อยู่ในห้อง เมื่อเห็นท่าทางโศกเศร้าของหญิงทั้งสองก็หันมามองและปรึกษากันด้วยความหนักใจ

“แล้วอย่างนี้...เราจะยังทำตามแผนเดิมอยู่หรือเปล่าครับ” ผู้เป็นลูกชายหันไปกระซิบกับคนเป็นพ่อเสียงแผ่วอย่างเกรงว่าคนเป็นแม่จะได้ยิน

“รักษาเธอให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที อีกอย่างตอนนี้เหมือนเธอจะจำอะไรไม่ได้ด้วย ดังนั้นพ่อว่ารอดูไปก่อนก็แล้ว